

STEPHEN KING

TO
AYTO

ΤΟΜΟΣ Ι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έγραψαν για Το Αυτό

«Το Αυτό είναι ένα μεγάλο, τρομακτικό βιβλίο... Ένα τρενάκι του τρόμου που θα σας κάνει να ανατριχιάσετε αμέτρητες φορές. Ένα μυθιστόρημα που “βγάζει” τον τρόπο για το τέρας που κρύβεται βαθιά μέσα στον καθένα μας, αυτό που αρνείται πεισματικά να φύγει.»

–*San Francisco Chronicle*

«Ο Κινγκ στα καλύτερά του... Ένα μνημειώδες μυθιστόρημα τρόμου... Μόλις διαβάσετε τις πρώτες σελίδες του θα είναι αδύνατον να το αφήσετε από τα χέρια σας.»

–*St Louis Post-Dispatch*

«Επικό... τεράστιο... Αγωνία που κλιμακώνεται ταχύτατα με κομμένη την ανάσα... Ο Κινγκ είναι ένας μεγάλος παραμυθάς... Τον φαντάζομαι σαν να έχει καταληφθεί από κάποιο πνεύμα, να χτυπιέται πάνω στο πληκτρολόγιο, κυνηγώντας απεγνωσμένα τον ρυθμό εκείνο που θα κάνει τις λέξεις του να χορέψουν, εξαπολύοντας φράσεις που προκαλούν ρίγη τρόμου –σαν κιμπορντίστας της ροκ που τα δίνει όλα πάνω στη σκηνή.»

–*Los Angeles Herald Examiner*

«Ο συγγραφέας της τελειότητας... Ο Στίβεν Κινγκ είναι ένας από τους πιο ευφάνταστους σύγχρονους μυθιστοριογράφους.»

–*The Sunday Times*

«Ένα σημαντικό βιβλίο... αντιπροσωπευτικό της αμερικανικής λογοτεχνίας.»

–*Chicago Sun-Times*

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής. Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι από εκείνους τους λογοτέχνες που διαθέτουν έμφυτο αφηγηματικό ταλέντο... Είναι αναπόφευκτο να εθιστείτε στη γραφή του.»

–*Frances Fyfield, Daily Express*

«Ο Στίβεν Κινγκ έχει δημιουργήσει ένα δικό του λογοτεχνικό είδος όπου συνηθισμένοι άνθρωποι έρχονται αντιμέτωποι με τις πιο τρομακτικές καταστάσεις... Έχει την ικανότητα να κάνει το αδύνατο τόσο τρομακτικό, ώστε ο αναγνώστης νιώθει επιτακτικά την ανάγκη να διπλοκλειδώσει την πόρτα του σπιτιού του.»

–*The Boston Globe*

«Αναμφίβολα, ένας από τους καλύτερους Αμερικανούς συγγραφείς.»

–*Scotchman*

«Το αφηγηματικό ταλέντο του Κινγκ είναι απaráμιλλο. Και η άγρια φαντασία του δεν έχει όρια...»

–*George Pelecanos*

«Τούτη η πόλη ήταν ο τόπος μου από τότε που θυμάμαι
Τούτη η πόλη θα είναι ακόμα εδώ όταν εγώ
θα πάψω να υπάρχω.
Απ' τα ανατολικά στα δυτικά, ρίζ' της μια καλή ματιά
Τι κι αν γονάτισες –κυλάς πάντα στο αίμα μου,
βαθιά μες στην καρδιά.»

– The Michael Stanley Band

«– Παλιέ μου φίλε, τι γυρεύεις;
χρόνια ξενιτεμένος ήρθες
με εικόνες που έχεις αναθρέψει
κάτω από ξένους ουρανούς
μακριά απ' τον τόπο το δικό σου.»

– Γιώργος Σεφέρης,
«Ο γυρισμός του ξενιτεμένου»

«Από το μαύρο στο κατάμαυρο.»

– Νιλ Γιανγκ

Περιεχόμενα

Τόμος Ι

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: Η ΣΚΙΑ ΠΡΙΝ	9
1 Μετά την πλημμύρα (1957)	11
2 Μετά το φεστιβάλ (1984)	32
3 Έξι τηλεφωνήματα (1985)	66
<i>Ντέρι: Το πρώτο ιντερλούδιο</i>	<i>223</i>
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΙΟΥΝΙΟΣ 1958	249
4 Ο Μπεν Χάνσκομ πέφτει	251
5 Ο Μπιλ Ντένμπρου νικάει τον Διάβολο – Ι	337
6 Ένας από τους αγνοούμενους: Μια ιστορία από το καλοκαίρι του 1958	384
7 Το φράγμα στον Χερσότοπο	445
8 Το δωμάτιο του Τζόρτζι και το σπίτι στη Νίμπολτ Στριτ	493
9 Ξεκαθάρισμα	594
<i>Ντέρι: Το δεύτερο ιντερλούδιο</i>	<i>669</i>
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΙΑ	725
10 Το ριγιούνιον	727
11 Περιπατητικές περιηγήσεις	817
12 Τρεις απρόσκλητοι επισκέπτες	937
<i>Ντέρι: Το τρίτο ιντερλούδιο</i>	<i>977</i>

Τόμος II

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ: ΙΟΥΛΙΟΣ 1958

- 13 Ο ολοκληρωτικός πετροπόλεμος
- 14 Το άλμπουμ
- 15 Η καπνότρυπα
- 16 Το άσχημο σπάσιμο του Έντι
- 17 Άλλος ένας από τους αγνοούμενους:
Ο θάνατος του Πάτρικ Χόκστετερ
- 18 Η σφεντόνα

Ντέρι: Το τέταρτο ιντερλούδιο

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ: Η ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΝΤ

- 19 Στις σκοπιές της νύχτας
- 20 Ο κύκλος κλείνει
- 21 Κάτω από την πόλη
- 22 Η τελετουργία του Τσαντ
- 23 Έξοδος

Ντέρι: Το τελευταίο ιντερλούδιο

Επίλογος: Ο Μπιλ Ντένμπρου νικάει τον Διάβολο – II

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΣΚΙΑ ΠΡΙΝ

«Αρχίζουν!

Οι τελειότητες οξύνονται

Το άνθος ανοίγει τα χρωματιστά του πέταλα
αντικριστά στον ήλιο

Μα η γλώσσα της μέλισσας
δεν μπορεί να τα γευτεί

Ξαναβουλιάζουν στη λάσπη
κραυγάζοντας

–θα μπορούσες να το πεις κραυγή
αυτό που έρπει από πάνω τους, ένα ρίγος
καθώς μαραίνονται και χάνονται...»

– Ουίλιαμ Κάρλος Ουίλιαμς,
Πάτερσον

«Γεννημένος σε γειτονιά φτωχών και πόλη νεκρών»

– Μπρους Σπρίνγκστιν

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΛΗΜΜΥΡΑ (1957)

1

Ο τρόμος, που, απ' όσο ξέρω ή μπορώ να πω, δεν θα τέλειωνε για τα επόμενα είκοσι οχτώ χρόνια –αν τέλειωνε ποτέ–, άρχισε μ' ένα χάρτινο, φτιαγμένο από σελίδα εφημερίδας, καραβάκι που αρμένιζε σ' ένα πλημμυρισμένο από τη βροχή ρεϊθρο.

Το καραβάκι κλυδωνίστηκε, μπατάρισε, ξανάρθε στα ίσα του, βούτηξε γενναία μέσα σε επικίνδυνες δίνες και συνέχισε την πορεία του κατηφορίζοντας τη Γουίτσαμ Στριτ προς τον φωτεινό σηματοδότη στη διασταύρωση της Γουίτσαμ με την Τζάκσον. Τα φανάρια και στις τέσσερις πλευρές του κρεμαστού σηματοδότη ήταν σκοτεινά εκείνο το απομεσήμερο του φθινοπώρου του 1957, κι όλα τα σπίτια επίσης. Μια εβδομάδα τώρα έβρεχε τον κατακλυσμό, και πριν από δύο μέρες είχε σηκώσει και πολύ αέρα. Το ρεύμα είχε κοπεί στις περισσότερες συνοικίες του Ντέρι και δεν είχε αποκατασταθεί ακόμα.

Ένα αγοράκι με κίτρινο αδιάβροχο και κόκκινες γαλότσες έτρεχε μες στην τρελή χαρά δίπλα στο χάρτινο καραβάκι. Παρότι η βροχή δεν είχε σταματήσει, είχε επιτέλους κοπάσει. Τώρα χτυπούσε στην κίτρινη κουκούλα του αδιάβροχου του αγοριού, φτάνοντας στ' αυτιά του σαν ψιλόβροχο σε λαμαρινένια στέγη... δίνοντάς του την αίσθηση της ασφάλειας και της άνεσης, σχεδόν της θαλπωρής. Το αγόρι με το κίτρινο αδιάβροχο ήταν ο Τζορτζ Ντένμπρου. Ήταν έξι χρονών. Ο αδερφός του, ο Γουί-

λιαμ, γνωστός στα περισσότερα παιδιά του Δημοτικού Σχολείου του Ντέρι (και στους δασκάλους επίσης, αν και αυτοί ποτέ δεν θα του πετούσαν κατάμουτρα το παρατσούκλι) ως Μπιλ ο Κε-κές, ήταν στο σπίτι, αναρρώνοντας από βαριά γρίπη. Εκείνο το φθινόπωρο του 1957, οχτώ μήνες προτού αρχίσει η πραγματική φρίκη και είκοσι οχτώ χρόνια πριν από την τελική αναμέτρηση, ο Μπιλ ο Κεκές ήταν δέκα χρονών.

Το καράβι όπου δίπλα του έτρεχε τώρα ο Τζορτζ το είχε φτιάξει ο Μπιλ. Το είχε φτιάξει ανακαθισμένος στο κρεβάτι, με την πλάτη ακουμπισμένη σε μια στοίβα μαξιλάρια, όσο η μητέρα τους έπαιζε στο πιάνο της σάλας το «Für Elise» και η βροχή σά-ρωνε ακατάπαυστα το τζάμι της κρεβατοκάμαράς του.

Περίπου στα τρία τέταρτα της διαδρομής που οδηγούσε στη διασταύρωση και στον σβηστό σηματοδότη, η Γουίτσαμ Στριτ είχε αποκλειστεί για τα τροχοφόρα μ' ένα φράγμα από βαρέλια και τέσσερα πορτοκαλί καβαλέτα για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας. Η ένδειξη ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ ΝΤΕΡΙ ήταν γραμμένη με μπογιά κατά μήκος των διαχωριστικών. Στον δρόμο που εκτεινόταν πίσω από το αυτοσχέδιο φράγμα, το νερό της βροχής είχε ξεχυθεί από υπονόμους βουλωμένους με κλαδιά και πέτρες και μεγάλους σωρούς κολλημένων φθινοπωρινών φύλλων. Στην αρχή το νερό είχε τρυπήσει με δαχτυλιές το οδόστρωμα κι έπειτα το είχε ξεσκίσει με μεγάλες, άπληστες χουφτιές –και όλα αυτά, από την τρίτη κιόλας μέρα των βροχοπτώσεων. Μέχρι να έρθει το μεσημέρι της τέταρτης, μεγάλα κομμάτια της επιφάνειας του δρόμου διέπλεαν τη διασταύρωση της Τζάκσον με τη Γουίτσαμ σαν λιλιπούτειες σχεδίες. Νευρικά αστεία περί κιβωτών είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν στο Ντέρι. Η Υπηρεσία Δημοσίων Έργων είχε καταφέρει να κρατήσει την Τζάκσον Στριτ ανοιχτή, η Γουίτσαμ όμως ήταν απροσπέλαστη σε όλη τη διαδρομή από τα πορτοκαλί διαχωριστικά μέχρι το κέντρο της πόλης.

Ωστόσο όλοι συμφωνούσαν ότι τα χειρότερα είχαν περάσει. Στον Χερσότοπο, ο παραπόταμος Κέντασκιγκ παραλίγο να υπερχειλίσει, και τα παροχετευμένα νερά του είχαν φουσκώσει σχεδόν έως τις τσιμεντένιες όχθες του Καναλιού που διέτρεχε το κέντρο της πόλης. Αυτή τη στιγμή μια ομάδα αντρών –ανάμεσα τους και ο Ζακ Ντένμπρου, ο πατέρας του Τζορτζ και του Μπιλ– έβγαζαν τα σακιά με την άμμο που είχαν πετάξει πανικόβλητοι στις όχθες την προηγούμενη μέρα. Χθες η υπερχειλίση του Καναλιού και οι δαπανηρές ζημιές είχαν φανεί σχεδόν αναπόφευκτες. Ένας Θεός ήξερε αν είχε ξανασυμβεί –η πλημμύρα του 1931 ήταν μια καταστροφή που είχε κοστίσει στην πόλη εκατομμύρια δολάρια και καμιά εικοσαριά ζωές. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε, αλλά υπήρχαν ακόμα κάμποσοι που τη θυμούνταν, αρκετοί για να τρομάζουν τους υπόλοιπους. Ένα από τα θύματα της πλημμύρας είχε βρεθεί είκοσι πέντε μίλια ανατολικά της πόλης, στο Μπάκσπορτ. Τα ψάρια είχαν φάει τα μάτια του ατυχούς κυρίου, τρία από τα δάχτυλά του, το πέος του και το μεγαλύτερο μέρος του αριστερού πέλματός του. Σφιγμένο σε ό,τι είχε απομείνει από τα χέρια του ήταν το τιμόνι ενός Ford.

Αλλά τώρα τα νερά υποχωρούσαν, κι όταν θα άρχιζε να λειτουργεί ο καινούριος υδατοφράκτης του Μπάνγκορ ψηλότερα στο ποτάμι, οι πλημμύρες θα έπαυαν να συνιστούν απειλή. Ή τουλάχιστον έτσι έλεγε ο Ζακ Ντένμπρου, που δούλευε για την Υδροηλεκτρική Εταιρεία του Μπάνγκορ. Όσο για τις μελλοντικές πλημμύρες –ε, εκείνες θα αυτορρυθμιζόνταν. Το ζήτημα ήταν να ξεπεράσουν τούτην εδώ, να επαναφέρουν την ηλεκτροδότηση, κι ύστερα να διαγράψουν από τη μνήμη τους τη θεομηνία. Αυτή η επιλεκτική αμνησία της τραγωδίας και της καταστροφής ήταν σχεδόν μια μορφή τέχνης στο Ντέρι, όπως θα ανακάλυπτε εν καιρώ ο Μπιλ Ντένμπρου.

Ο Τζορτζ πέρασε το αυτοσχέδιο φράγμα της Γουίτσαμ κι αμέσως κοντοστάθηκε στην άκρη της βαθιάς ρωγμής που είχε

ανοίξει στην ασφάλτο. Η ρηγμάτωση διέτρεχε τον δρόμο σε μια σχεδόν τέλεια διαγώνιο και κατέληγε στην απέναντι πλευρά του, στα δεξιά, γύρω στα δώδεκα μέτρα πιο κάτω από το σημείο όπου στεκόταν τώρα εκείνος. Γέλασε δυνατά –ο μοναχικός αντίλαλος της παιδικής αγαλλίασης ανέμισε σαν φωτεινό λάβαρο στο γκρίζο απομεσήμερο– καθώς ένα καπρίτσιο του τρεχούμενου νερού έριχνε το χάρτινο καράβι του στα μεγέθους μακέτας ρεύματα που είχαν δημιουργηθεί στη ρωγμή της ασφάλτου. Το ασυγκράτητο νερό είχε ανοίξει ένα ορμητικό κανάλι κατά μήκος της διαγωνίου, μεταφέροντας το χάρτινο καραβάκι από τη μία μεριά της Γουίτσαμ Στριτ στην άλλη, με τέτοια ταχύτητα, που ο Τζορτζ αναγκάστηκε να τρέξει για να το προλάβει. Νερά πετάγονταν σε κάθε του πάτημα, σχηματίζοντας λασπομένους πίδακες γύρω από τις γαλότσες του. Οι αγκράφες τους κουδούνιζαν χαρωπά καθώς ο Τζορτζ Ντένμπροου έτρεχε να βρει τον παράξενο θάνατό του. Και το συναίσθημα που τον πλημμύριζε εκείνη τη στιγμή ήταν η άδολη και απλή αγάπη για τον αδερφό του τον Μπιλ... η αγάπη μαζί με λίγη λύπη για το ότι ο Μπιλ δεν μπορούσε να είναι εκεί για να το ζήσει. Βέβαια, τίποτα δεν τον εμποδίζει να προσπαθήσει να του το περιγράψει όταν θα επέστρεφε σπίτι, ήξερε όμως ότι δεν θα μπορούσε να τον κάνει να το δει, έτσι όπως θα μπορούσε να τον κάνει ο Μπιλ να το δει αν βρισκόταν εκείνος στη θέση του. Ο Μπιλ ήταν καλός στο διάβασμα και στο γράψιμο, αλλά ακόμα και σ' αυτή την ηλικία ο Τζορτζ καταλάβαινε ότι αυτός δεν ήταν ο μόνος λόγος που ο μεγαλύτερος αδερφός του αρίστευε σε όλους τους ελέγχους του ή που οι εκθέσεις του άρεσαν τόσο πολύ στους δασκάλους. Το να τα λέει ήταν απλώς ένα μέρος της επιτυχίας του. Ο Μπιλ ήταν καλός στο να βλέπει.

Το καράβι έскиζε με ορμή τα νερά του διαγωνίου καναλιού, τίποτα παραπάνω από μια σελίδα της *Ντέρι Νιουζ*, τώρα όμως ο Τζορτζ το φανταζόταν σαν τορπιλάκατο σε πολεμική ταινία, όπως εκείνες που έβλεπαν καμιά φορά με τον Μπιλ στις σαββα-

τιάτικες απογευματινές προβολές του κινηματογράφου του Ντέρι. Μια πολεμική σκηνή με τον Τζον Γουέιν να μάχεται αυτούς τους σχιστομάτηδες, τους Γιαπωνέζους. Το караβάκι συνέχισε να προχωράει ενώ η πλώρη του πετούσε ριπές νερού ώσπου έφτασε στο φρεάτιο της αριστερής πλευράς της Γουίτσαμ. Σ' αυτό το σημείο, ένα άλλο ρυάκι χυνόταν στη ρωγμή της ασφάλτου δημιουργώντας μια αρκετά μεγάλη δίνη, μια ρουφήχτρα, και ο Τζορτζ φοβήθηκε ότι το караβι του θα έμπαζε νερά και θα αναποδογύριζε. Πράγματι, το χάρτινο σκάφος μπατάρισε επικίνδυνα, αλλά μετά ο ιδιοκτήτης του ζητωκραύγασε βλέποντάς το να ισιώνει ξανά, να παίρνει στροφή και να πλέει με ταχύτητα προς τη διασταύρωση. Ο Τζορτζ έτρεξε να το προλάβει. Πάνω από το κεφάλι του, ένα απειλητικό κύμα οκτωβριάτικου αέρα τράνταξε τα κλαδιά των δέντρων, απαλλαγμένων σχεδόν ολοκληρωτικά από το βάρος των πολύχρωμων φύλλων τους χάρη στην καταιγίδα, του πλέον ανηλεούς θεριστή τούτης εδώ της χρονιάς.

2

Ανακαθισμένος στο κρεβάτι, με τα μάγουλά του ακόμη αναψοκοκκινισμένα (αλλά με τον πυρετό του, όπως και την υπερχέλιση του Κέντασκιγκ, επιτέλους να υποχωρεί), ο Μπιλ είχε τελειώσει το караβάκι –μα όταν ο Τζορτζ άπλωσε το χέρι να το πάρει, ο Μπιλ το τράβηξε μακριά του. «Φ-φέρε μου την π-π-πα-ραφίνη τ-τώρα.»

«Τι είναι αυτό; Και πού το έχουμε;»

«Στο ρ-ρ-ράφι του υ-υ-υπογείου όπως κα-κατεβαίνεις», είπε ο Μπιλ. «Σ' ένα κουτί που λέει Γκ-Γκ-Γκ... Γκαλφ. Φέρ' το μου, μαζι μ' ένα μαχαίρι, κι ένα μπ-μπολ. Κι ένα κ-κ-κουτάκι σ-σ-σπίρτα.»

Υπάκουα ο Τζορτζ ξεκίνησε να φέρει τα πράγματα. Άκουγε τη μητέρα του να παίζει στο πιάνο, όχι το «Für Elise» τώρα, αλλά κάτι άλλο που δεν του άρεσε και πολύ –κάτι που ηχούσε

βαρετό και φασαριόζικο· άκουγε τη βροχή να χτυπάει σταθερά στα παράθυρα της κουζίνας. Αυτοί οι ήχοι ήταν παρηγορητικοί, αλλά η ιδέα του κελαριού κάθε άλλο παρά τον παρηγορούσε. Δεν του άρεσε το υπόγειο και δεν του άρεσε να κατεβαίνει τις σκάλες του κελαριού, γιατί πάντα φανταζόταν ότι κάτι υπήρχε στο σκοτάδι εκεί κάτω. Ανόητο βέβαια, το έλεγε ο πατέρας του και το έλεγε η μητέρα του, και κυρίως το έλεγε ο Μπιλ, αλλά και πάλι...

Δεν του άρεσε καν ν' ανοίγει την πόρτα για ν' ανάψει το φως γιατί του καρφωνόταν πάντα η ιδέα –αυτό ήταν τόσο απίστευτα χαζό, που δεν τολμούσε να το ομολογήσει σε κανέναν– ότι όσο εκείνος ψαχούλευε για τον διακόπτη της λάμπας, μια φρικτή αρπάγη με γαμπιά νύχια θα ακουμπούσε μαλακά στον καρπό του... κι ύστερα θα τον γράπωνε και θα τον τραβούσε κάτω, στο σκοτάδι που μύριζε χώμα και υγρασία και μια ανεπαίσθητη αποφορά σάπιων λαχανικών.

Βλαμμένο! Δεν υπήρχαν πράματα με γαμπιά νύχια, τριχωτά, πανούργα και δολοφονικά. Πότε πότε κάποιος τρελαινόταν και σκότωνε πολλούς ανθρώπους –ο Τσεντ Χάντλεϊ έλεγε μερικές φορές κάτι τέτοια στις βραδινές ειδήσεις– και φυσικά υπήρχαν τα κομμούνια, αλλά δεν υπήρχε κανένα τρελαμένο τέρας στο υπόγειό τους. Παρ' όλα αυτά, η ιδέα δεν έλεγε να ξεκολλήσει απ' το μυαλό του. Εκείνες τις ατελείωτες στιγμές, όσο έψαχνε για τον διακόπτη με το δεξί του χέρι (το αριστερό ήταν σφιγμένο σε θανάσιμο κλοιό γύρω απ' το πόμολο της πόρτας), η μυρωδιά του υπογείου φαινόταν να εντείνεται και να μεγαλώνει, να απλώνεται, θαρρείς, σ' ολόκληρο τον κόσμο. Οσμές χώματος και υγρασίας και από καιρό τελειωμένων λαχανικών ενώνονταν σε μια χαρακτηριστική, αναπόδραστη μυρωδιά, τη μυρωδιά του τέρατος, της αποθέωσης όλων των τεράτων. Έτσι μύριζε το πράγμα για το οποίο ο Τζορτζ δεν είχε όνομα: έτσι μύριζε το Αυτό, που ενέδρευε κρυμμένο, έτοιμο να χιμήξει. Ένα πλάσμα που έτρωγε

τα πάντα αλλά που περισσότερο ορεγόταν σάρκα μικρών αγοριών.

Εκείνο το πρωί ο Τζορτζ είχε ανοίξει την πόρτα του υπογείου και είχε ψηλαφίσει σπασμωδικά τον τοίχο για να βρει τον διακόπτη, κρατώντας με το άλλο χέρι το πόμολο σφιγμένο όπως πάντα σε θανάσιμο κλοιό, έχοντας τα μάτια του σφιχτά κλεισμένα, με την άκρη της γλώσσας του να εξέχει από τη γωνία των χειλιών του σαν ρίζα που ψάχνει με αγωνία για νερό σ' έναν άνυδρο τόπο. Αστείο; Εννοείται! Ξεκαρδιστικό! *Για δεσ ο Τζόρτζι! Ο Τζόρτζι φοβάται το σκοτάδι! Τι μωρό!* Ο ήχος του πιάνου ερχόταν από το δωμάτιο που ο πατέρας του αποκαλούσε καθιστικό και η μητέρα του σάλα. Ακουγόταν σαν μουσική από κάποιον άλλο, πολύ μακρινό κόσμο, έτσι όπως πρέπει να ακούγονται τα γέλια και οι φωνές μιας συνωστισμένης καλοκαιρινής παραλίας στ' αυτιά ενός εξαντλημένου κολυμβητή που μάχεται τα υπόγεια ρεύματα.

Τα δάχτυλά του βρήκαν τον διακόπτη! Αχ!

Τον ανέβασαν...

...και τίποτα. Το φως δεν άναψε.

Φτου! Το ρεύμα!

Ο Τζορτζ τράβηξε το χέρι του από τον διακόπτη απότομα, σαν να το τραβούσε από ένα καλάθι γεμάτο φίδια. Οπισθοχώρησε από την ανοιχτή πόρτα του υπογείου, με την καρδιά του να βροντοχτυπάει στο στήθος του. Το ηλεκτρικό, φυσικά, ήταν κομμένο –είχε ξεχάσει ότι δεν είχαν ρεύμα. Χριστούλη μου! Και τώρα; Τι θα έκανε τώρα; Θα πήγαινε να πει στον Μπιλ ότι δεν μπορούσε να πάρει ένα κουτί παραφίνη επειδή το ρεύμα είχε κοπεί κι αυτός φοβόταν μήπως του επιτεθεί εκείνο το κάτι όσο στεκόταν στα σκαλιά του υπογείου, το κάτι που δεν ήταν κομμούνι ούτε κατά συρροή δολοφόνος, αλλά ένα πλάσμα πολύ χειρότερο κι από τους δυο; Αυτό το κάτι που απλώς θα γλιστρούσε ένα μέρος του άθλιου εαυτού του ανάμεσα στα πατήματα των

σκαλιών και θα τον άρπαζε απ' τον αστράγαλο; Μάλλον όμως δεν θα τον έπειθε. Άλλοι ίσως γελούσαν με μια τέτοια ιδέα, μα όχι ο Μπιλ. Ο Μπιλ θα θύμωνε. «Καιρός να μεγαλώσεις, Τζόρτζι», θα έλεγε. «Το θες ή δεν το θες το καράβι;»

Θαρρείς πάνω στη στιγμή, ο Μπιλ φώναξε από την κρεβατοκάμαρά του: «Τ-τι έγινε εκεί κ-κ-άτω, Τζ-Τζόρτζι; Μήπως π-π-πέθανες;»

«Όχι, το φέρνω, Μπιλ», απάντησε αμέσως ο Τζορτζ. Έτριψε τα μπράτσα του προσπαθώντας να εξαφανίσει την ενοχοποιητική ανατριχίλα από το δέρμα του. «Απλώς σταμάτησα για να πιω λίγο νερό.»

«Ε, κ-κάνε γρήγορα!»

Κι έτσι ο Τζορτζ κατέβηκε τα τέσσερα σκαλιά έως το ράφι όπου πάνω του βρισκόταν το κουτί της παραφίνης, με την καρδιά του ένα ζεστό, παλλόμενο σφυρί στο λαρύγγι του, τις τρίχες στον αυχένα του να στέκουν προσοχή, τα μάτια του να καίνε, τα χέρια του να παγώνουν, βέβαιος ότι από στιγμή σε στιγμή η πόρτα του υπογείου θα έκλεινε από μόνη της, κλείνοντας απέξω το άσπρο φως που χυνόταν απ' τα παράθυρα της κουζίνας, κι ύστερα θα Το άκουγε, θα άκουγε το Αυτό, το κάτι που ήταν χειρότερο απ' όλα τα κομμούνια και τους δολοφόνους του κόσμου, χειρότερο απ' τους σχιστομάτηδες, χειρότερο απ' τον Αττίλα τον Κατακτητή, χειρότερο απ' όλα τα κάτι όλων των ταινιών φρίκης που γυρίστηκαν ποτέ. Το Αυτό, βρυχώμενο βαθιά –ο Τζορτζ θα άκουγε τον βρυχηθμό εκείνα τα δευτερόλεπτα της παράνοιας προτού χιμήξει το τέρας και του ξεσκίσει τα σωθικά.

Εξαιτίας της πλημμύρας, σήμερα η μυρωδιά του υπογείου ήταν χειρότερη από ποτέ. Το σπίτι ήταν χτισμένο ψηλά στη Γουίτσαμ Στριτ, κοντά στην κορυφή του λόφου, κι έτσι είχαν γλιτώσει τα χειρότερα, εκεί κάτω όμως, στο πάτωμα του υπογείου, εξακολουθούσαν να λιμνάζουν τα νερά που είχαν ποτίσει τα παλιά πέτρινα θεμέλια. Η δυσωδία ήταν βαριά κι ανυπόφορη, γι' αυτό και έπρεπε να κρατάς την αναπνοή σου.

Ο Τζορτζ έψαξε στη σαβούρα του ραφιού όσο πιο γρήγορα μπορούσε –παλιά δοχεία με στιλβωτικό παπουτσιών Kiwi, πανιά για το γυάλισμα, μία σπασμένη λάμπα κηροζίνης, δύο σχεδόν άδεια μπουκάλια Windex, ένα παλιό πλακέ κουτί με κερί Turtle. Για κάποιον λόγο αυτό το τελευταίο τού τράβηξε την προσοχή, και για περίπου τριάντα ολόκληρα δευτερόλεπτα κοίταζε σαν υπνωτισμένος την εικόνα της χελώνας στο καπάκι. Μετά το πέταξε πάλι πίσω... και να επιτέλους αυτό που έψαχνε, το τετράγωνο κουτί με τη λέξη ΓΚΑΛΦ τυπωμένη επάνω του.

Ο Τζορτζ το άρπαξε κι ανέβηκε τα σκαλιά τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε, συνειδητοποιώντας ξάφνου ότι το πουκάμισό του είχε βγει από το παντελόνι του, σίγουρος αίφνης ότι η άκρη του πουκαμίσου του θα ήταν και το τέλος του: το πράγμα στο υπόγειο θα τον άφηνε να πλησιάσει στην έξοδο, και τότε θα τον βούταγε απ' το πουκάμισο και θα τον τραβούσε και θα...

Έφτασε στην κουζίνα κι έκλεισε την πόρτα πίσω του βροντώντας την, δημιουργώντας ένα απότομο ρεύμα αέρα. Έπειτα ακούμπησε την πλάτη του πάνω της, με τα μάτια κλειστά, τον ιδρώτα να αναβλύζει στα μπράτσα και στο μέτωπό του, κρατώντας το κουτί με την παραφίνη σφιχτά στο ένα χέρι του.

Το πιάνο είχε σταματήσει, και η φωνή της μαμάς έφτασε στ' αυτιά του: «Κοίτα να βροντήξεις την πόρτα λίγο πιο δυνατά την επόμενη φορά, έτσι, Τζόρτζι; Ίσως να σπάσεις και μερικά πιάτα στον μπουφέ, αφού έτσι κι αλλιώς θα κάνεις τον κόπο.»

«Συγγνώμη, μαμά!» της φώναξε.

«Εντελώς άχρηστος είσαι, Τζόρτζι», είπε ο Μπιλ απ' το δωμάτιό του. Μίλησε χαμηλόφωνα για να μην τον ακούσει η μητέρα τους.

Ο Τζόρτζι γέλασε λιγάκι. Ο φόβος του είχε ήδη εξαφανιστεί: είχε γλιστρήσει από πάνω του τόσο εύκολα όσο γλιστράει ένας εφιάλτης από κάποιον που δραπετεύει απ' τα δίχτυα του ξυπνώντας απότομα, παγωμένος και με κομμένη την ανάσα που ψηλαφίζει το κορμί του και κοιτάζει καλά καλά γύρω του για να

σιγουρευτεί πως τίποτ' απ' όλα αυτά δεν συνέβη στην πραγματικότητα, τίποτ' απ' αυτά που αρχίζει ήδη να ξεχνάει. Τα μισά έχουν κιόλας ξεχαστεί ώσπου να πατήσει τα πόδια του στο πάτωμα· τα τρία τέταρτα ώσπου να βγει απ' το ντους και ν' αρχίσει να σκουπίζεται· όλα ώσπου να τελειώσει το πρόγευμά του. Όλα έχουν ξεχαστεί... έως την επόμενη φορά, όταν, στα δίχτυα του εφιάλτη, όλοι οι φόβοι του θα πάρουν και πάλι σάρκα και οστά.

Εκείνη η χελώνα, σκέφτηκε ο Τζορτζ, πηγαίνοντας στον πάγκο της κουζίνας και στο συρτάρι όπου φυλούσαν τα σπέρτα. Πού έχω ξαναδεί τέτοια χελώνα;

Απάντηση όμως δεν ήρθε, οπότε ο Τζορτζ ξέχασε την ερώτηση.

Πήρε ένα κουτί σπέρτα απ' το συρτάρι, ένα μαχαίρι από τη θήκη πάνω στον πάγκο (κρατώντας με επιμέλεια την αιχμηρή άκρη μακριά από το σώμα του, έτσι όπως του είχε μάθει ο μπαμπάς του) κι ένα μικρό μπολ από τον μπουφέ της τραπεζαρίας. Μετά γύρισε στο δωμάτιο του Μπιλ.

«Τι κ-κω-κο-τρυπίδα που είσαι, Τζ-Τζόρτζι», είπε ο Μπιλ, μάλλον τρυφερά, κι έσπρωξε προς τα πίσω τα συμπράγκαλα της αρρώστιας που ήταν αραδιασμένα στο κομοδίνο του: ένα άδειο ποτήρι, μια κανάτα νερό, χαρτομάντιλα, βιβλία, ένα βαζάκι Vicks VapoRub –τη μυρωδιά του οποίου ο Μπιλ θα συσχέτιζε εφ' όρου ζωής με μπουκωμένα, γεμάτα φλέματα στέρνα και κλειστές από τις μύξες μύτες. Το παλιό ραδιόφωνο, ένα Philco, ήταν επίσης εκεί, παίζοντας όχι Σοπέν ή Μπαχ αλλά έναν σκοπό του Λιτλ Ρίτσαρντ... πολύ σιγανά ωστόσο, τόσο σιγανά, που στερούσε τον Λιτλ Ρίτσαρντ απ' όλη την ωμή, πρωτόγονη δύναμή του. Η μητέρα τους, που είχε σπουδάσει πιάνο στο Τζούλιαρντ, σιχαινόταν το ροκ εντ ρολ. Δεν το αντιπαθούσε απλώς· το σιχαινόταν.

«Δεν είμαι κω-κο-τρυπίδα», είπε ο Τζορτζ, καθώς καθόταν στην άκρη του κρεβατιού κι ακουμπούσε στο κομοδίνο τα πράγματα που είχε συγκεντρώσει.

«Είσαι και παραείσαι», είπε ο Μπιλ. «Δεν είσαι τίποτα παραπάνω από μια μεγάλη, καφετιά κω-κο-τρυπίδα.»

Ο Τζορτζ προσπάθησε να φανταστεί ένα παιδί που δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια μεγάλη κωλοτρυπίδα με πόδια, κι άρχισε να χασκογελάει.

«Είσαι μια κω-κο-τρυπίδα μεγαλύτερη κι από την *Ογκάστα*», είπε ο Μπιλ αρχίζοντας κι εκείνος να χαχανίζει.

«Η δική σου είναι μεγαλύτερη από *ολόκληρη την Πολιτεία*», απάντησε ο Τζορτζ. Αυτό έκανε τα αγόρια να ξεκαρδιστούν, και να συνεχίσουν να ξεκαρδίζονται επί σχεδόν δύο λεπτά.

Ακολούθησε μια ψιθυριστή συζήτηση, απ' αυτές που δεν έχουν νόημα παρά μόνο για τα μικρά αγόρια: κατηγορίες για το ποιος ήταν η μεγαλύτερη κω-κο-τρυπίδα, ποιος την *είχε* μεγαλύτερη, ποια ήταν η πιο καφετιά, και ούτω καθεξής. Εντέλει ο Μπιλ είπε μία από τις απαγορευμένες λέξεις –κατηγόρησε τον Τζορτζ ότι ήταν μια μεγάλη καφετιά *σκατένια* κω-κο-τρυπίδα– και ξεράθηκαν κι οι δύο στα γέλια. Το γέλιο του Μπιλ εξελίχθηκε σε κρίση βήχα. Καθώς η κρίση άρχιζε τελικά να υποχωρεί (μέχρι να γίνει αυτό, το πρόσωπό του είχε πάρει ένα μελιτζανί χρώμα που ανησύχησε κάπως τον Τζορτζ), το πιάνο σταμάτησε ξανά. Κοίταξαν κι οι δύο προς την κατεύθυνση της σάλας, περιμένοντας ν' ακούσουν το σκαμπό του πιάνου να σέρνεται προς τα πίσω, περιμένοντας τα ανυπόμονα βήματα της μητέρας τους. Ο Μπιλ λύγισε το δεξί του μπράτσο κι έπνιξε τους τελευταίους σπασμούς του βήχα στο εσωτερικό του αγκώνα του, δείχνοντας με το άλλο χέρι την κανάτα. Ο Τζορτζ τού έβαλε ένα ποτήρι νερό, και ο Μπιλ το ήπιε όλο.

Το πιάνο ξανάρχισε να παίζει –πάλι το «Für Elise». Ο Μπιλ ο Κεκές δεν ξέχασε ποτέ αυτό το κομμάτι –ακόμα κι έπειτα από χρόνια τον έκανε πάντα να ανατριχιάζει η καρδιά του σφιγγόταν και το μυαλό του θυμόταν: *Η μητέρα μου το έπαιζε αυτό τη μέρα που πέθανε ο Τζόρτζι.*

«Θα βήξεις κι άλλο, Μπιλ;»

«Όχι.»

Ο Μπιλ πήρε ένα χαρτομάντιλο απ' το κουτί, έβγαλε από το στέρνο του έναν ήχο που θύμιζε βράσιμο, έφτυσε φλέμα στο χαρτομάντιλο, το έκανε μπαλάκι και το πέταξε στο γεμάτο με παρόμοια μπαλάκια καλάθι των αχρήστων δίπλα στο κρεβάτι του. Έπειτα άνοιξε το κουτί με την παραφίνη κι έριξε έναν κηρώδη κύβο στην παλάμη του. Ο Τζορτζ τον παρακολουθούσε προσεκτικά, χωρίς ωστόσο να μιλάει ή να ρωτάει. Ο Μπιλ δεν ήθελε να τον ζαλίζουν όσο ασχολιόταν με κάτι, ο Τζορτζ όμως είχε μάθει ότι αν κρατούσε το στόμα του κλειστό, κάποια στιγμή ο αδερφός του θα του το εξηγούσε.

Ο Μπιλ έκοψε με το μαχαίρι ένα μικρό κομμάτι από τον κύβο της παραφίνης, το έβαλε στο μπολ κι ύστερα άναψε ένα σπέρτο και το ακούμπησε στο επάνω μέρος του κομματιού. Τα δύο αγόρια παρακολούθησαν την κίτρινη φλογίτσα καθώς ο αέρας που ξεψυχούσε μαστίγωνε το παράθυρο με ολοένα και πιο αβυσσικές ριπές βροχής.

«Πρέπει να αδιαβροχοποιήσουμε το καράβι, αλλιώς θα μουλιάσει και θα βουλιάξει», είπε ο Μπιλ. Όταν ήταν με τον Τζορτζ, η βραδυγλωσσία του υποχωρούσε –καμιά φορά μάλιστα εξαφανιζόταν εντελώς. Στο σχολείο όμως ήταν τόσο έντονη, που συχνά του έκοβε τη μιλή. Η επικοινωνία τερματιζόταν, και οι συμμαθητές του απέστρεφαν το βλέμμα ενόσω εκείνος, πιασμένος από τις άκρες του θρανίου του, με το πρόσωπο τόσο κόκκινο όσο σχεδόν και τα μαλλιά του, τα μάτια του να σφίγγονται σε δυο στενές σχισμές, προσπαθούσε να αναγκάσει κάποια λέξη να βγει απ' το πεισματάρικο λαρύγγι του. Μερικές φορές –τις περισσότερες– η λέξη έβγαινε. Άλλες φορές απλώς αρνούνταν να το κάνει. Όταν ο Μπιλ ήταν τριών, ένα αυτοκίνητο τον είχε χτυπήσει και τον είχε πετάξει στον τοίχο ενός κτιρίου, αφήνοντάς τον αναίσθητο επί εφτά ολόκληρες ώρες. Η μαμά έλεγε ότι η βραδυγλωσσία του είχε προκληθεί από το ατύχημα. Μερικές

φορές όμως ο Τζορτζ είχε την εντύπωση ότι ο μπαμπάς του –όπως και ο ίδιος ο Μπιλ– δεν ήταν και τόσο βέβαιος γι' αυτό.

Τώρα το κομμάτι της παραφίνης στο μπολ είχε λιώσει σχεδόν εντελώς.

Η φλόγα του σπέρτου μίκρυνε, πήρε μια γαλαζωπή απόχρωση καθώς αγκάλιαζε το χάρτινο στέλεχος κι έπειτα έσβησε. Ο Μπιλ έχωσε το δάχτυλό του στο υγρό και το τράβηξε απότομα μ' έναν αχνό συριγμό πόνου. Χαμογέλασε απολογητικά στον Τζορτζ. «Καίει», είπε. Άφησε μερικά δευτερόλεπτα να περάσουν, ξαναβούτηξε το δάχτυλό του στο μπολ κι άρχισε να αλείφει το κερί στη μία πλευρά του χάρτινου карабиού, όπου στέγνωνε γρήγορα σχηματίζοντας μια γαλακτερή στρώση.

«Να κάνω κι εγώ λίγο;» ρώτησε ο Τζορτζ.

«Κάνε. Μόνο κοίτα μη στάξεις κερί στις κουβέρτες γιατί η μαμά θα σε σκοτώσει.»

Ο Τζορτζ βούτηξε το δάχτυλό του στην παραφίνη, που τώρα ήταν πολύ ζεστή αλλά όχι καυτή, κι άρχισε να την απλώνει στην άλλη πλευρά του карабиού.

«Μη βάζεις τόσο πολύ, κω-κο-τρυπίδα!» είπε ο Μπιλ. «Θες να βουλιάξει το καράβι σου στο π-παρθενικό ταξίδι του;»

«Συγγνώμη.»

«Δεν πειράζει. Απλώς β-βάζε λίγο.»

Ο Τζορτζ τελείωσε την άλλη μεριά κι ύστερα κράτησε το καραβάκι στα χέρια του. Φαινόταν λίγο βαρύτερο τώρα, μα όχι πολύ. «Πολύ πρώτο», είπε. «Πάω έξω να το ρίξω στο νερό.»

«Να πας», είπε ο Μπιλ. Ξαφνικά φαινόταν κουρασμένος –κουρασμένος κι ακόμα όχι απολύτως καλά.

«Μακάρι να μπορούσες να 'ρθεις κι εσύ», είπε ο Τζορτζ, και όντως το ευχόταν. Μερικές φορές ο Μπιλ είχε την τάση να τον κουμαντάρει, αλλά πάντα κατέβαζε τις καλύτερες ιδέες και σχεδόν ποτέ δεν τον βαρούσε. «Άλλωστε δικό σου είναι το καράβι.»

«Η βάρκα», είπε ο Μπιλ. «Για βάρκα π-πρόκειται.»

«Η βάρκα τότε.»

«Κι εγώ θα ήθελα να έρθω», είπε σκυθρωπά ο Μπιλ.

«Τι να κάνουμε...» Ο Μπιλ μετατόπιζε το βάρος του απ' το ένα πόδι στο άλλο, κρατώντας στα χέρια του το караβάκι.

«Βάλε αδιαβροχο και γαλότσες», είπε ο Μπιλ, «αν δεν θες να καταλήξεις με γ-γρίπη όπως εγώ. Μάλλον όμως θα την κολλήσεις έτσι κι αλλιώς, απ' τα μ-μ-μικρόβιά μου.»

«Ευχαριστώ, Μπιλ. Η βάρκα είναι τέλεια», είπε ο Τζορτζ κι έπειτα έκανε κάτι που είχε να κάνει πάρα πολύ καιρό, κάτι που ο Μπιλ δεν θα ξεχνούσε ποτέ: έσκυψε και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Τώρα είναι σίγουρο ότι θα κολλήσεις, κω-κο-τρυπίδα», είπε ο Μπιλ, ταυτόχρονα όμως φαινόταν να χαίρεται. Χαμογέλασε στον Τζορτζ. «Και ξαναβάλε στη θέση τους τα πράγματα. Αλλιώς η μαμά θα πάθει κ-κρίση.»

«Εντάξει.» Ο Τζορτζ μάζεψε τον εξοπλισμό αδιαβροχοποίησης και διέσχισε το δωμάτιο, με το караβάκι να ισορροπεί επικίνδυνα στο κουτί με την παραφίνη που, με τη σειρά του, ήταν ακουμπισμένο στραβά πάνω στο μπολάκι.

«Τζ-τζ-Τζόρτζι;»

Ο Τζορτζ γύρισε να κοιτάξει τον αδερφό του.

«Να π-προσέχεις.»

«Έγινε», είπε, κάπως απορημένος. Αυτό ήταν κάτι που σου έλεγε η μαμά σου, όχι ο μεγάλος αδερφός σου. Ήταν τόσο παράξενο όσο και το φιλί που είχε δώσει στον Μπιλ. «Θα προσέχω.»

Και μ' αυτό έφυγε. Ο Μπιλ δεν τον ξανάδε ποτέ.

3

Και να τος τώρα, να κυνηγάει το караβάκι του κατά μήκος της αριστερής πλευράς της Γουίτσαμ. Μπορεί αυτός να έτρεχε γρήγορα, αλλά το νερό έτρεχε γρηγορότερα και το καράβι του αρμένιζε όλο και πιο μπροστά. Ακούγοντας τον αχό του νερού να

βαθαίνει, ο Τζορτζ σήκωσε το βλέμμα από το караβάκι και είδε ότι καμιά πενηνταριά μέτρα πιο κάτω από το σημείο όπου βρισκόταν, το ορμητικό νερό έπεφτε σαν καταρράκτης μέσα σ' ένα ακόμα ανοιχτό φρεάτιο. Το φρεάτιο ήταν ένα επίμηκες, σκοτεινό ημικύκλιο ανοιγμένο στο ρεϊθρο και καθώς ο Τζορτζ το κοίταζε, είδε ένα ξεγυμνωμένο κλαδί, με φλοιό σκούρο και γυαλιστερό σαν δέρμα φώκιας, να χώνεται στο στόμιό του. Το κλαδί έμεινε για μια στιγμή σκαλωμένο εκεί κι ύστερα γλίστρησε μέσα. Σ' αυτή τη χαβούζα κατευθυνόταν και η βάρκα του.

«Φτου και ξαναφτού!» αναφώνησε πανικόβλητος ο Τζορτζ.

Συνέχισε να τρέχει, ακόμα πιο γρήγορα τώρα, και προς στιγμήν τού φάνηκε πως θα κατάφερνε να προλάβει το караβι του. Έπειτα όμως το ένα πόδι του γλίστρησε στα νερά κι εκείνος έπεσε προς τα μπρος, γδέρνοντας το γόνατό του και φωνάζοντας από πόνο. Από την καινούρια σκοπιά του, αυτήν που βρισκόταν στο ίδιο επίπεδο με το πεζοδρόμιο, είδε το караβάκι του να στριφογυρίζει για λίγο σε μια δίνη κι έπειτα να εξαφανίζεται από το οπτικό του πεδίο.

«Φτού και ξαναφτού!» ξαναφώναξε ο Τζορτζ χτυπώντας τη γροθιά του στον δρόμο. Κι αυτό τον πόνεσε κι άρχισε να μυζοκλαίει. Τι ηλίθιος τρόπος να χάσει το караβι του!

Ο Τζορτζ σηκώθηκε, πήγε στο φρεάτιο, γονάτισε στην άκρη του και κοίταξε μέσα. Το νερό χυνόταν στο σκοτάδι βγάζοντας έναν υγρό, κούφιο ήχο. Έναν ήχο τρομακτικό. Έναν ήχο που του θύμιζε το...

«Οχ!» Το επιφώνημα βγήκε από μέσα του λες και κάποιος το είχε τραβήξει με το σιγκέλι, αίσθηση που έκανε τον Τζορτζ να ζαρώσει ασυναίσθητα.

Υπήρχαν κίτρινα μάτια εκεί μέσα: το είδος των ματιών που πάντα φανταζόταν ότι ενέδρευαν στο υπόγειο του σπιτιού του, αλλά που ποτέ του δεν είχε δει. *Κάποιο ζώο θα είναι*, σκέφτηκε αόριστα, *αυτό μόνο, κάποιο μικρό ζώο, μια σπιτόγατα ίσως, που παγιδεύτηκε εκεί κάτω...*

Παρ' όλα αυτά, ήταν έτοιμος να το βάλει στα πόδια –θα το είχε βάλει στα πόδια μόλις περνούσαν δύο δευτερόλεπτα, αμέσως μόλις το νοητικό διαβιβαστικό κέντρο του διαχειριζόταν το σοκ που είχαν προξενήσει αυτά τα λαμπερά κίτρινα μάτια. Ο Τζορτζ ένιωσε την άγρια επιφάνεια της ασφάλτου κάτω απ' τα δάχτυλά του και το λεπτό στρώμα του κρύου νερού που έτρεχε γύρω τους. Είδε τον εαυτό του να σηκώνεται και να οπισθοχωρεί, και τότε μια φωνή –μια απόλυτα λογική και μάλλον ευχάριστη φωνή– του μίλησε μέσα από το φρεάτιο.

«Γεια σου, Τζόρτζι», είπε η φωνή.

Ο Τζορτζ ανοιγόκλεισε τα μάτια και κοίταξε ξανά. Δυσκολευόταν πολύ να πιστέψει αυτό που έβλεπε· ήταν σαν κάτι από φανταστική ιστορία ή από ταινία στην οποία ξέρεις ότι τα ζώα θα μιλήσουν, θα τραγουδήσουν και θα χορέψουν. Αν ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος, δεν θα πίστευε στα μάτια του, ο Τζορτζ όμως δεν ήταν δεκάξι. Ήταν έξι.

Στο φρεάτιο υπήρχε ένας κλόουν. Μπορεί εκεί μέσα να μην υπήρχε πολύ φως, όμως ήταν αρκετό ώστε ο Τζορτζ Ντένμπρου να μην έχει την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό που έβλεπε. Ήταν ένας κλόουν, όπως αυτοί στο τσίρκο ή στην τηλεόραση. Για την ακρίβεια, τούτος εδώ έμοιαζε με υβρίδιο του Μπόζο και του Κλάραμπελ, εκείνου του κλόουν που μιλούσε κορνάροντας με την καραμούζα του (ή μήπως καραμούζα της; Ο Τζορτζ δεν είχε σιγουρευτεί ποτέ για το φύλο) τα σαββατιάτικα πρωινά στο *Howdy Doody*, το τηλεοπτικό σόου με τις μαριονέτες. Μόνο ο Μπάφαλο Μπομπ μπορούσε να καταλάβει τον Κλάραμπελ, πράγμα που πάντα έκανε τον Τζορτζ να σκάει στα γέλια. Το πρόσωπο του κλόουν στο φρεάτιο ήταν άσπρο, αναστατες τούφες κόκκινων μαλλιών εξείχαν στα πλαϊνά του φαλακρού κεφαλιού του, κι ένα μεγάλο κλοουνίστικο χαμόγελο ήταν ζωγραφισμένο στο στόμα του. Αν ο Τζορτζ βρισκόταν στην ίδια θέση μετά από έναν χρόνο, σίγουρα θα είχε σκεφτεί τον Ρό-

καπάκι! Του μύριζε μαλλί της γριάς και λουκουμάδες που τηγανίζονται και η ανεπαίσθητη μα πολύ βαριά μυρωδιά που έχουν οι σβουινιές των άγριων ζώων. Μπορούσε να οσμιστεί κι εκείνη την άλλη, πρόσχαρη μυρωδιά –το πριονίδι του τσίρκου. Και παρ’ όλα αυτά...

Και παρ’ όλα αυτά, κάτω απ’ όλα βρισκόταν η μυρωδιά της πλημμύρας και των σάπιων φύλλων και των σκιών που ενέδρευαν σε φρεάτια και υπονόμους. Η μυρωδιά της υγρασίας και της σαπίλας. Η μυρωδιά του υπογείου.

Οι άλλες μυρωδιές όμως ήταν δυνατότερες.

«Και στοίχημα ότι τις μυρίζω», είπε.

«Θες το καράβι σου, Τζόρτζι;» ρώτησε ο Πενιγουάιζ. «Απλώς επαναλαμβάνομαι επειδή φαίνεσαι να ανυπομονείς.» Το σήκωσε ψηλά χαμογελώντας. Φορούσε μια φαρδιά μεταξωτή στολή με τεράστια πορτοκαλί κουμπιά. Μια ζωηρόχρωμη γραβάτα, μπλε ηλεκτρική, έπεφτε στο στέρνο του, και τα χέρια του ήταν χωμένα μέσα σε μεγάλα άσπρα γάντια, όπως αυτά που φορούσαν πάντα ο Μίκυ Μάους και ο Ντόναλντ Ντακ.

«Ναι, βέβαια», είπε ο Τζορτζ κοιτάζοντας μέσα στο φρεάτιο.

«Κι ένα μπαλόνι; Έχω κόκκινο και πράσινο και κίτρινο και μπλε...»

«Επιπλέουν;»

«Αν επιπλέουν;» Το χαμόγελο του κλόουν πλάτυνε. «Ω, ναι, φυσικά. Επιπλέουν! Κι έχω και μαλλί της γριάς...»

Ο Τζορτζ άπλωσε το χέρι.

Ο κλόουν τού άρπαξε το μπράτσο.

Και ο Τζορτζ είδε το πρόσωπο του κλόουν ν’ αλλάζει.

Αυτό που είδε εκείνη τη στιγμή ήταν τόσο τρομερό ώστε να κάνει τους χειρότερους εφιάλτες του για το πράγμα στο υπόγειο να μοιάζουν με γλυκά όνειρα· αυτό που είδε κατέστρεψε το λογικό του με μία και μόνη νυχιά.

«Επιπλέουν», μουρμούρισε τραγουδιστά το πράγμα στο φρεάτιο, χαχανίζοντας πνιχτά. Κράτησε το μπράτσο του Τζορτζ

στην κρεατωμένη, σκουληκιάρικη λαβή του και τον τράβηξε σ' εκείνη τη φρικτή σκοτεινιά όπου το νερό έτρεχε και άφριζε και βρυχιόταν καθώς μετέφερε τα χαλάσματα της καταιγίδας προς τη θάλασσα. Ο Τζορτζ τέντωσε τον λαιμό του όσο πιο έξω μπορούσε απ' αυτήν τη ζοφερή σκοτεινιά κι άρχισε να ουρλιάζει μες στη βροχή, να ουρλιάζει αλόγιστα στον άσπρο βροχερό ουρανό που καμπύλωνε πάνω από το Ντέρι εκείνη τη μέρα του φθινοπώρου του 1957. Τα ουρλιαχτά του ήταν στριγκά και διαπεραστικά, και παντού, σ' όλο το μήκος της Γουίτσαμ Στριτ, ο κόσμος βγήκε στα παράθυρα και στις πόρτες.

«*Επιπλέουν*», βρυχήθηκε το πράγμα, «*επιπλέουν*, Τζόρτζι, κι όταν θα είσαι εδώ κάτω μαζί μου, θα επιπλέεις κι εσύ...»

Ο ώμος του Τζορτζ κοπάνησε στο τσιμεντένιο ρείθρο του πεζοδρομίου, και ο Ντέιβ Γκάρντενερ, που εκείνη τη μέρα δεν είχε πάει στη δουλειά του στο The Shoeboat, αλλά είχε μείνει σπίτι λόγω της καταιγίδας, δεν είδε παρά ένα μικρό αγόρι με κίτρινο αδιάβροχο, ένα μικρό αγόρι που ούρλιαζε και χτυπιόταν στο ανοιχτό φρεάτιο, ενώ το λασπωμένο νερό έπεφτε ορμητικό στο πρόσωπό του πνίγοντας τις κραυγές του και μετατρέποντάς τις σε γαργάρισμα.

«Όλα εδώ κάτω *επιπλέουν*», ψιθύρισε αυτή η γελαστή, σάπια φωνή και ξάφνου ακούστηκε ο ήχος μιας βίαιης ρήξης, και μια μεγάλη κραυγή αγωνίας, και ο Τζορτζ Ντένμπροου έπαψε να αισθάνεται.

Ο Ντέιβ Γκάρντενερ ήταν ο πρώτος που πήγε εκεί, και μολονότι έφτασε στο σημείο σαράντα πέντε μόλις δευτερόλεπτα μετά την πρώτη κραυγή, ο Τζορτζ Ντένμπροου ήταν ήδη νεκρός. Ο Γκάρντενερ τον άρπαξε απ' την πλάτη του αδιάβροχου, τον τράβηξε στον δρόμο... κι άρχισε να ουρλιάζει κι εκείνος όταν το σώμα του Τζορτζ γύρισε ανάσκελα στα χέρια του. Η αριστερή μεριά του αδιάβροχου του Τζορτζ ήταν κατακόκκινη. Αίμα χυνόταν στο φρεάτιο από την κουρελιασμένη σάρκινη τρύπα που είχε απομείνει στη θέση του αριστερού του μπρά-

ΤΟ
ΑΥΤΟ
ΤΟΜΟΣ Ι

ΠΛΗΡΗΣ ΕΚΔΟΣΗ
χωρίς περικοπές

*Ένα αγοράκι με κίτρινο αδιάβροχο τρέχει χαρούμενο δίπλα σ' ένα χάρτινο
καραβάκι που αρμενίζει σ' ένα πλημμυρισμένο από τη βροχή ρεϊθρο.
Η βροχή έχει κοπάσει πια, και πέφτει στην κίτρινη κουκούλα
σαν ψιλόβροχο σε τσίγκινη στέγη. Το αγόρι με το κίτρινο αδιάβροχο είναι
ο Τζορτζ Ντένμπρου, κι εκείνη τη φθινοπωρινή ημέρα είναι έξι χρονών...*

Αυτό που κάνει τη μικρή πόλη του Ντέρι τόσο τρομακτικά διαφορετική
από τις άλλες είναι όλα εκείνα που βλέπουν –και αισθάνονται– τα παιδιά.
Στα φρεάτια και τους υπονόμους, το *Αυτό* караδοκεί και παίρνει τη μορφή
εφιάλτη, του βαθύτερου τρόμου που φωλιάζει σε κάθε παιδί.
Όμως, τότε-τότε, το *Αυτό* προβάλλει από τα ζοφερά και υγρά βάθη,
αρπάζει, διαμελίζει, σκοτώνει...

Τα χρόνια περνούν, τα παιδιά μεγαλώνουν, εγκαταλείπουν την πόλη,
λησμονούν. Μέχρι τη στιγμή που κάποιος τους καλεί να επιστρέψουν,
για να αντιμετωπίσουν για μία ακόμα φορά το *Αυτό*, που σαλεύει σαν ερπετό
στα σκοτεινά έγκατα της μνήμης τους καθώς αναδύεται για να μετατρέψει
τους εφιάλτες του παρελθόντος σε μια ανείπωτα φρικτική πραγματικότητα.

«Το Αυτό είναι ο Μόμπι Νικ της λογοτεχνίας τρόμου.»
–Los Angeles Herald Examiner

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ STEPHEN KING ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Motion Picture Artwork © 2017 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved

NEW LINE CINEMA PRESENTS A VERTIGO ENTERTAINMENT/LIN PICTURES/KATZSMITH PRODUCTION

"IT" JACOBIE LIEBERHER AND BILL SKARSGARD MUSIC BY BENJAMIN WALLFISCH

EXECUTIVE PRODUCERS DAVE NEUSTADTER, WALTER HAMADA, RICHARD BRENER, TOBY EMMERICH, MARTY P. FINE, DOUG DAVISON, JON SILK, NILJA KUORINKAALLI

BASED UPON THE NOVEL BY STEPHEN KING SCREENPLAY BY CHASE PALMER & CARY FUKUNAGA AND GARY DAUBERMAN

PRODUCED BY ROY LEE, DAN LIN, SETH GRAHAM-SMITH, J.J. DAVID KATZENBERG, J.J. BARBARA MUSCHETTI, J.J. DIRECTED BY ANDY MUSCHETTI

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Διοικητικό 4, Σταθμός Αιολίας, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-787-6

